

HAYATIN İÇİNDEN

REHBERLİK HİKAYELERİ-1

2020

Büyük bir kedi, kuyruğuyla oynayan küçük bir kediye sormuş: "Neden kuyruğunu kovalıyorsun?"

Yavru kedi yanıt vermiş: "Bir kedi için en güzel şeyin mutluluk, mutluluğun da kuyruğum olduğunu öğrendim. Bu nedenle onu kovalıyorum, yakaladığımda mutluluğa kavuşacağım."

Bunun üzerine yaşlı kedi şöyle demiş:

"Gençken ben de mutluluğun kuyruğum olduğuna karar vermiştim. Ama şunu fark ettim; ne zaman onu kovalasam benden uzaklaşıyor, ne zaman kendi yoluma gitsem hep peşimden geliyor."

ALİŞUURİ İLKOKULU
[2020]

Bazen yaşadığınız bir tecrübe, bazen tek bir kelime, bazen de hayatın tam içinden bir hikaye yaşamımızı değiştirir...

HAZIRLAYAN:
PSİKOLOJİK DANIŞMAN
NAGİHAN SARI

BİLGİYE HAVA KADAR İHTİYAÇ DUYSUN

Bir gün genç bir adam, Sokrates'in yanına gelir ve ona şunları söyler: "Bilgelik öğrenmek ve irfan sahibi olmak için bir sürü eziyete katlanarak kilometrelerce yol yürüdüm, size geldim. Bana bilgelik öğretir misiniz ?"

Sokrates, gence kendisini izlemesini söyler ve birlikte sahile inerler. Sokrates suyun içine girer ve öğrencisi de onu takip eder. Sokrates bir an durur ve aniden öğrencisinin başını tuttuğu gibi suyun içine batırır. Genç adam uğraşıp didinir, güç yettirip de başını suyun içinden çıkaramaz. Nihayet gencin direnme gücü tükenince Sokrates, onu suyun içinden çıkarır ve sahile yatırarak kendi haline bırakarak evine döner...

Genç adam kendine gelir gelmez Sokrates'in peşine düşer ve onu bulur. "Sen bir bilge kişi olarak neden bana kötü davrandın?" diye sorar.

Sokrates gencin sorusuna soruyla karşılık verir: "Suyun içindeyken en çok neyi istedin?" "Tabii ki hava almayı istedim" der, genç adam.

Sokrates buna karşılık şu cevabı verir:

" İşte, bilgi ve bilgeliği hava kadar istediğin zaman, düş peşime".....

YOLUMUZDAKİ ENGELLER

Eski zamanlarda bir kral, saraya gelen yolun üzerine kocaman bir kaya koydurmuş, kendisi de pencereye oturmuştu. Bakalım neler olacak?.

Ülkenin en zengin tüccarları, en güçlü kervancıları, saray görevlileri birer birer geldiler, sabahtan öğlene kadar. Hepsi kayanın etrafından dolaşıp saraya girdiler. Pek çoğu kralı yüksek sesle eleştirdi. Halkından bu kadar vergi alıyor, ama yolları temiz tutamıyordu. Sonunda bir köylü çıkageldi. Saraya meyve ve sebze getiriyordu. Sırtındaki küfeyi yere indirdi, iki eli ile kayaya sarıldı ve ıkına sıkına itmeye başladı. Sonunda kan ter içinde kaldı ama, kayayı da yolun kenarına çekti. Tam küfesini yeniden sırtına almak üzereydi ki, kayanın eski yerinde bir kesenin durduğunu gördü. Açtı. Kese altın doluydu. Bir de kralın notu vardı içinde.

"Bu altınlar kayayı yoldan çeken kişiye aittir" diyordu kral.

Köylü, bugün dahi pek çoğumuzun farkında olmadığı bir ders almıştı.

"Her engel, yaşam koşullarınızı daha iyileştirecek bir fırsattır."

BALTAYI BİLEMEK

Bir ormanda iki kişi ağağ kesiyormuş. Birinci adam sabahları erkenden kalkıyor, ağağ kesmeye başlıyormuş, bir ağağ devrilirken hemen diğerine geğiyormuş. Gün boyu ne dinleniyor ne oğle yemeği için kendine vakit ayırıyormuş. Akşamları da arkadaşından bir kaç saat sonra ağağ kesmeyi bırakıyormuş.

İkinci adam ise arada bir dinleniyor ve hava kararmaya başladığında eve dönüyormuş. Bir hafta boyunca bu tempoda çalıştıktan sonra ne kadar ağağ kestiklerini saymaya başlamışlar. Sonuç: İkinci adam çok daha fazla ağağ kesmiş. Birinci adam fkelenmiş: "Bu nasıl olabilir? Ben daha çok çalıştım. Senden daha erken ise başladım, senden daha geç bitirdim. Ama sen daha fazla ağağ kestin. Bu işin sırrı ne?"

İkinci adam yüzünde tebessümle yanıt vermiş: "

Ortada bir sır yok.. Sen durmaksızın çalışırken, ben arada bir dinlenip baltamı biliyordum. Keskin baltayla, daha az çabayla daha çok ağağ kesilir.

"Kendimizi geliştirmek, baltamızı bilemektir. Kendimize zaman ayırıp, yaşamımızı objektif bir bakışla gözden geçirmektir. Zayıf bulduğumuz alanlarımızı geliştirmek için caba göstermektir. Bu, zihnimizin, ruhumuzun, karakterimizin güçlenmesi için olmazsa olmaz bir koşuldur.

Delhi'deki ünlü tapınakta Sokrat'ın su sözü yer alır:

"İnsan Kendini Tanı."

Kendini tanımak, su anda olduğumuz noktayla olmak istediğimiz nokta arasındaki yoldur. Kendini tanımak, kendimizi nasıl gördüğümüz ile başkalarının bizi nasıl gördüğü arasında fark olmaması anlamına gelir. Bireysel ve iş yaşamımızda başarılı, mutlu ve doyumlu olmak istiyorsak, baltamızı bilemek için kendimize zaman ayırmalıyız.

KAVANOZ

Zamanın iyi ve üretken olarak kullanıma konusunda zaman zaman kurslar düzenleniyormuş. İşte bu kurslardan birinde zaman kullanma uzmanı öğretmen, çoğu hızlı mesleklerde çalışan öğrencilerine:

“Hadi, küçük bir sınav yapalım” demiş. Ve masanın üzerine

kocaman bir kavanoz koymuş. Sonra bir torbadan irice kaya parçaları çıkarmış, dikkatle üst üste koyarak kavanozun içine yerleştirmiş. Kavanozda taş parçası için yer kalmayınca sormuş:

“Kavanoz doldu mu” Sınıftaki herkes,

“Evet, doldu” yanıtını vermiş.

“Demek doldu ha” demiş hoca. Hemen eğilip bir koca küçük çakıl taşı çıkartmış, kavanozun tepesine dökmüş, kavanozu eline alıp sallamış, küçük parçalar büyük taşların sağına soluna yerleşmişler. Yeniden sormuş öğrencilerine:

“Kavanoz doldu mu?” İşin sanıldığı kadar basit olmadığını sezmiş olan öğrenciler,

“Hayır, tam da dolmuş sayılmaz” demişler.

“Aferin” demiş zaman kullanım hocası. Masanın altından bu kez de bir koca dolusu kum çıkartmış. Kumı kaya parçaları ve küçük taşların arasındaki bölgeler tümüyle doluncaya kadar dökmüş. Ve sormuş yeniden:

“Kavanoz doldu mu?”

“Hayır dolmadı!” diye bağırmış öğrenciler. Yine “Aferin” demiş hoca. Bir sürahi su çıkarıp kavanozun içine dökmeye başlamış. Sormuş:

“Bu gördüklerinizden nasıl bir ders çıkardınız?” Atılgan bir öğrenci hemen fırlamış:

“Şu dersi çıkarttık. Günlük iş programınız ne kadar dolu olursa olsun, her zaman yeni işler için zaman bulabilirsiniz.”

“Hayır” demiş öğretmen. “Çıkartılması gereken asıl ders şu: Eğer büyük taş parçalarını baştan kavanoza koymazsanız daha sonra asla koyamazsınız. Ve tabii, herkesin kendi kendisine sorması gereken soruyu sormuş:

“Hayatınızdaki büyük taş parçaları hangileri? Onları ilk iş olarak kavanoza koyuyor musunuz? Yoksa kavanozu kumlarla ve suyla doldurup büyük parçaları dışarıda mı bırakıyorsunuz?”

Ya biz? Kaya parçalarına öncelik veriyor muyuz?

YEŞİM TAŞI

Değerli taşlara ilgi duyan genç bir adam, mücevher ustası olmak istemiş. "Bu mesleği yaparsam, iyi bir mücevher ustası olmalıyım." demiş ve ülkedeki en iyi mücevher ustasını aramaya başlamış. Aradığı ustayı sonunda bulmuş ve kendisine ulaşmış.

"Anlat, dinliyorum seni." demiş usta.

Genç adam taşlara ilgi duyduğunu ve iyi bir mücevher ustası olmaya karar verdiğini heyecanla anlatmış. Yaşlı usta sesini çıkarmadan genç adamı dinlemiş, sözleri bitince de ona bir taş uzatmış.

"Bu bir yeşim taşıdır." demiş ve genç adamın avucuna taşı bıraktıktan sonra elleriyle onun avucunu sıkıca kapatmış.

"Avucunu aynen böyle kapalı tutacaksın ve bir yıl boyunca hiç açmayacaksın." demiş gence.

"Bir yıl sonra yine gel, o zaman görüşelim. Haydi, şimdi güle güle."

Kendini bir anda büyük bir şaşkınlığın içinde bulan genç adam, olduğu yerde bir süre kıpırdamadan kalmış. Ustanın çok anlamsız bulduğu bu davranışını ve soğuk konuşmasını anımsadıkça ve anlattıkça, ustaya giderek kızmaya, hatta öfkelenmeye başladığını duyumsamış.

Günler birbiri ardı sıra geçmeye başlamış. Genç adam sürekli söyleniyor, fakat avucunu hiç açmıyormuş. "Ustam benden böyle budalaca bir şeyi yapmamı nasıl ister?" diye söyleniyormuş kendi kendine. "Bir de ülkenin en iyi mücevher ustası olacak. Bu saçmalığa bir yıl boyunca nasıl katlanacağım, böyle bir eziyetle bir yıl nasıl yaşayacağım? Madem ustalık kaptırıyordun; bunu, beni ilk gün karşıysından kovarak yapsaydı bari..."

Genç adam sürekli bu sözleri kendi kendine yinelemekle kalmıyor, her önüne gelene ustasından yakınıyor, onun bu davranışını hiç de hoş karşılamadığını söylüyormuş. Fakat tüm bu yakınmalara karşın, avucunu yine de açmıyormuş. Avucu kapalı uyuyor, tüm işlerini diğer eliyle yapıyormuş. Bu duruma giderek alışmaya, diğer elini çok rahat kullanmaya başlamış.

Uyurken de yanlışlıkla avucu açılıp taş yere düşmesin diye hep yarı uyanık uyuyormuş. Böylece, her günü zorluklarla dolu, her gecesi de yarım uykuyla yaşanmış koca bir yıl geçmiş, beklediği gün gelmiş.

Ustası avucunu açmış ve taşı almış. "Şimdi başka bir yeşim taşı bir yıl daha avucunda tutmanı istiyorum." demiş. Genç çok sinirlenmiş. "Bir yıl daha bir taşı taşımak bana ne öğretir ki? Zaten hiçbir şey öğrenmedim." diye düşünmüş. Usta, taşı gencin avucuna koymuş ve elini kapattırmış. Genç, taşı avucunda hissettiği an bağırarak...

"Bu yeşim taşı değil!"

Usta gülümsemiş...

KIRLANGIÇ

"Kırlangıcın biri bir gün bir adama aşık olmuş. Her gün pencerenin önüne gelir onu izlermiş. Bir gün bütün cesaretini toplamış ve adama hey adam ben seni seviyorum uzun zamandır seni izliyorum demiş adam saçmalama sen bir kuşsun ben ise bir insan durduk yere sende nereden çıktın diye bunu içeri almamış pencerenin önünden kovalamış kırlangıç yine gelmiş tamam seni hiç rahatsız etmeyeceğim demiş sadece çok iyi dost olalım demiş adam yine kabul etmemiş ve kovalamış kırlangıç tekrar gelmiş bak demiş hava çok soğuk seninle çok iyi arkadaş olalım beni içeri al soğukta donacağım demiş sıcak ülkelere göç etmek zorunda kalacağım lütfen beni içeri al demiş adam yine almamış kırlangıç çok üzgün bir şekilde başını önüne eğmiş ve gitmiş aradan çok zaman geçmiş adam pişman olmuş yaz gelmiş diğer kırlangıçlara sormaya başlamış ama gören olmamış sonunda danışma ve bilgi almak için bilge bir kişiye gitmiş olanları anlatmış bilge kişi demiş ki kırlangıçların ömrü altı aydır hayatta bazı fırsatlar vardır sadece bir kez elinize geçer değerlendiremezseniz uçup gider hayatta bazı insanlar vardır sadece bir kez karşınıza çıkar değerini bilmezseniz kaçıp gider ve asla geri gelmez dikkatli olun farkında olun ve bir düşün bakalım acaba sen farkında olmadan bugüne kadar kaç kırlangıç kovaladın..."

İKİ ERKEK KARDEŞ

Erkek kardeşlerin ikisi de babalarından kalma çiftlikte çalışırlardı. Kardeşlerden biri evliydi ve çok çocuğu vardı. Diğeri ise bekârdı. Her günün sonunda iki erkek kardeş ürünlerini ve karlarını eşit olarak bölüşürlerdi. Günün birinde bekâr kardeş kendi kendine: “Ürünümüzü ve karımızı eşit olarak bölüşmemiz hiç de hakça değil” dedi, “Ben yalnızım ve pek fazla gereksinimim yok.”

Böylelikle, her gece evinden çıkıp, bir çuval tahılı gizlice erkek kardeşinin evindeki tahıl deposuna götürmeye başladı. Bu arada evli olan kardeş, kendi kendine: “Ürünümüzü ve karımızı eşit olarak bölüşmemiz hiç de hakça değil, üstelik ben evliyim, bir eşim ve çocuklarım var ve yaşlandığım zaman onlar bana bakabilirler. Oysa kardeşimin kimsesi yok, yaşlandığı zaman hiç kimsesi yok bakacak” diyordu. Böylece evli olan kardeş her gece evinden çıkıp, bir çuval tahılı gizlice erkek kardeşinin tahıl deposuna götürmeye başladı. İki erkek de yıllarca ne olup bittiğini bir türlü anlayamadılar, çünkü her ikisinin de deposundaki tahılın miktarı değişmiyordu.

Sonra, bir gece iki kardeş gizlice birbirlerinin deposuna tahıl taşıırken çarpıştılar. O anda olan biteni anladılar. Çuvallarını yere bırakıp birbirlerini kucakladılar.

Hayattaki en yüce mutluluk, sevdiğimizimize inanmaktır.

SOYUNA İHANET EDEN KEKLİK

Osmanlı Padişahı Yavuz Sultan Selim, tebdili kıyafet yapmış, Kuşlar Çarşısı'nı geziyor.

Avcılar avladıkları kuşları, tuzakçılar yakaladıkları maharetli, eğitilmiş, güzelim kuşları satıyorlar.

Bir ara gözü keklıklere ilişir padişah'ın.

Bir grup keklığın üzerindeki varakta, "Tane işi satış fiyatı 1 altın" yazıyor.

Hemen yanı başlarında asılı, adeta altın kafes içinde bir keklık daha var ki, fiyatı; 300 altın.

Padişahın gözü 300 altınlık keklığe takılır.

"Hayırdır" der satıcıya, "Bunun diğerlerinden ne farkı var ki, bunlar 1 altın, bu 300 altın?"

Satıcı, "Bu keklık özel eğitilmiş, çok güzel ötüyor, ötmesi bir yana bunun ötüşünü duyan ne kadar keklık varsa hepsi onun etrafına doluyor" diyor." Tabii bu arada avcılar da o etrafa doluşan keklıkları daha rahat avlıyorlar" diye ekliyor.

"Satın alıyorum" diyor Padişah, "Al sana 300 altın..."

Parayı veriyor; hemen oracıkta keklığın kafasını kesiyor.

Adam şaşırıp, "Ne yaptınız, en maharetli keklığın kafasını koparttınız, yazık değil mi" diye dövünürken;

Padişah gürlüyor:

"Bu kendi soyuna ihanet eden bir keklıktır. Bunun akıbeti er veya geç budur....."

DENİZ YILDIZI

Yazı yazmak için okyanus sahillerine giden
bir yazar, sabaha karşı kumsalda dans eder
gibi hareketler yapan birini görür.

Biraz yaklaşınca, bu kişinin sahile
vuran denizyıldızlarını, okyanusa atan genç bir
adam olduğunu fark eder. Genç adama yaklaşır:

- Neden denizyıldızlarını okyanusa atıyorsun?

Genç adam yanıtlar;

- Birazdan güneş yükselip, sular çekilecek.

Onları suya atmazsam ölecekler. Yazar sorar;

- Kilometrelerce sahil, binlerce denizyıldızı var.

Ne fark eder ki?

Genç adam eğilir, yerden bir denizyıldızı
daha alır, okyanusa fırlatır.

- Onun için fark etti ama...

BABAN GELİRSE BENİ ÇAĞIR HA !

Balıkesir'de Ali Sururi İlkokulu karşısındaki boşlukta, eski ayakkabı tamircisi, kır, pala bıyıklı bir ihtiyar olan Cevdet (Alkalp) dede vardı.

Bir akşamüstü konu Çanakkale'ye gelince ağlamaya başladı. Ve devam etti... Rahmetli babam, Hafız Ali Çanakkale'de kaldığında, anamın karnında yedi aylıkmışım. Onu hiç tanımadım. Bir fotoğrafı bile yoktu.

O günler çok zor günlerdi. Seferberliğin sıkıntıları, kuvai milliye zamanı, işgal yılları, kurtuluş, yokluk, sıkıntı... Çocukluğumuz hep ekmek peşinde, sıkıntıyla geçti. Ama anam, benim çocukluğumdan itibaren her sokağa çıkışta, her nereye giderse yanıma gelir ve:

- Oğlum ben pazara gidiyorum. Baban gelirse beni hemen çağır ha..!
- Ben teyzelere gidiyorum. Baban gelirse beni hemen çağır ha..!
- Ben komşulara gidiyorum. Baban gelirse beni hemen çağır ha..!

Derdi.

Anam babamı bekledi durdu.

Büyüdüm, dükkân açtım.

Annem yine her bir yere gidişte dükkâna gelir, gideceği yeri söyler ve "baban gelirse beni çağır ha..!" diye eklerdi.

Aradan yıllar geçti. Anacığım ihtiyarladı.

Gene hep değneğini kaparak bana gelir ve "baban gelirse beni çağır ha..!" diye tembihlerdi.

Günü geldi ağırlaştı.

Ölüm döşeğinde bizimle helalleşti.

"Bana iyi baktınız, hakkınızı helal edin" dedi.

Bana döndü yavaşça:

"Baban gelirse ona: annem hep seni bekledi de!" dedi.

Birden irkilerek doğruldu ve kapıya doğru gülümseyerek:

"Hoş geldin bey, Hoş geldin!"

Diyerek ruhunu teslim etti.

Baban gelirse, çağır beni oğul

CİVİLİ TAHTA

Kötü karakterli bir genç varmış. Bir Gün babası ona çivilerle dolu bir torba vermiş.

"Arkadaşların ile tartışıp kavga ettiğin zaman her sefer bu tahta perdeye bir çivi çak" demiş. Genç, birinci gün tahta perdeye 37 çivi çakmış. Sonraki haftalarda kendi kendini kontrol etmeye çalışmış ve geçen her Günde daha az çivi çakmış. Nihayet bir gün gelmiş ki hiç çivi çakmamış. Babasına gidip söylemiş. Babası onu yeniden tahta perdenin önüne götürmüş. Gence bugünden başlayarak tartışmayı kavga etmediğin her gün için tahta perdelerden bir çivi çıkart, sök" demiş. Günler geçmiş. Bir gün gelmiş ki her çivi çıkarılmış. Babası ona "afetin iyi davrandın ama bu tahta perdeye dikkatli bak. Çok delik var. Artık geçmişteki gibi güzel olmayacak" demiş. Arkadaşlarla tartışıp kavga edildiği zaman kötü kelimeler söylenilir. Her kötü kelime bir yara (delik) bırakır. Arkadaşına bin defa kendisini affettiğini söyleyebilirsin ama bu delik aynen kalacak (kapanmayacak). Bir arkadaş ender bir mücevher gibidir. Seni güldürür yüreklendirir, sen ihtiyaç duyduğunda yardımcı olur, seni dinler ve sana yüreğini açar" demiş.

İnsanlar Ne Hissettiğini **Unutmazlar.**

Bu olay 14 Ekim 1998 de kıtalar arası bir uçuş esnasında gerçekleşmiş.

"Bir kadın, uçakta zenci bir adamın yanında oturuyordu. Durumdan rahatsızlığını belli edencesine, hostesten başka bir yer bulmasını istedi, zira öylesine antipatik birinin yanında oturamazdı. Hostes, tüm uçağın dolu olduğunu fakat birinci sınıfta yer olup olmadığına bakacağını söyledi.

Diğer yolcular şaşkınlık ve tiksintiyle olayı izliyorlardı, bu kadının sadece terbiyesizliğine değil, bir de birinci sınıfta yolculuğu devam edeceğine şahit oluyorlardı. Zavallı adamcağız çok kötü bir durumda olmasına rağmen cevap vermemeyi tercih etti. Bu yüksek tansiyondaki durumda kadın, birinci sınıfta ve o adamdan uzak uçabileceğinden tatmin olmuş, hostesin dönmesini bekliyordu.

Birkaç dakika sonra geri gelen hostes, kadına:

"Çok özür dilerim geciktim. Birinci sınıfta bir yer buldum... Bu yeri bulmak biraz zamanımı aldı, sonra yer değişikliği için pilottan izin almam gerekiyordu. 'Hiç kimse sorun yaratan bir diğerinin yanında oturmak mecburiyetinde tutulamaz' dedi ve bu izni verdi."

Diğer yolcular kulaklarına inanamıyorlardı, bu esnada kadın da bir zafer kazanmış gibi yerinden kalkmaya hazırlandı. Aynı anda hostes, oturmakta olan zenciye dönerek:

"Beyefendi, sizi uçağın birinci sınıfındaki yeni yerinize götürmem için beni takip eder misiniz lütfen? Seyahat firmamız adına kaptan pilotumuz sizden böyle nahoş bir olay yaratan kimsenin yanında oturmak mecburiyetinde bırakıldığınız için çok özür diliyor."

Tüm yolcular hep birlikte, bu olayı iyi bir biçimde sonuçlandıran uçak personelini alkışlayarak tebrik ettiler.

O yıl, kaptan pilot ve hostes uçaktaki davranışlarından dolayı ödüllendirildiler. Aşağıdaki mesaj, tüm ofislere personelin görebileceği bir biçimde iletildi:

"İnsanlar onlara ne söylediğinizi unutabilirler. İnsanlar onlara ne yaptığınızı da unutabilirler. Ama insanlar, onlara kendilerini nasıl hissettirdiğinizi asla unutmazlar."

İŞTE BİR LİDERİN HİKÂYESİ

7 Yaşındayken babasını kaybetti ve yetim kaldı. Yalnız ve içine kapanık bir şekilde yaşamaya oradan oraya sürüklenmeye başladı

8 yaşında okuldan alındı ve köyde yaşadı. Zamanını tarlada kargaları kovalayarak geçirdi.

10 yaşında yüzü kanlar içinde kalacak şekilde yeni okulundaki hocasından dayak yedi. Ailesi onu okuldan aldı. Sinirden ve korkudan üç gün evinde çikamadı.

17 yaşında iken hayalindeki okulun not ortalamasını tutturamadı.

24 yaşında tutuklandı, günlerce sorguya çekildi ve 2 ay tek başına bir hücrede hapis yattı.

25 yaşında sürgüne gönderildi

27 yaşında kendisinde 1 yaş büyük meslektaşı kendisinin de üye olduğu derneğin çalışmaları ile kahraman ilan edilirken, kendisi hiç önemsenmiyordu. Doğdu şehrin merkezinde rakibi törenlerle karşılanırken, o kalabalık arasında yalnız başına onları izliyordu

30 yaşında kendisi başka şehirleri düşman işgalinden kurtarmaya çalışırken, doğduğu şehir düşman eline geçti

30 yaşında amiri, onu kendisinden uzaklaştırmak için, başka göreve atanmasını sağlar. Yeni görevinde fiilen işsiz bırakıldı. Aylarca boş kaldı.

37 yaşında böbrek hastalığından Viyana'da 2 ya hasta ve yalnız halde yattı.
37 yaşında komutan olarak atandığı yeni ordu dağıtıldı.

38 yaşında toplantıda giyebileceği bir tek sivil elbisesi bile yoktu ve başkasından bir redingot ödünç aldı. Ayrıca cebinde sadece 80 lirası vardı.

38 yaşında kendisi için tutuklama kararı çıkartıldı.

38 yaşında en yakın 5 arkadaşından üçü onun Kongre Temsil Heyetine girmesi için oy kullandı

39 yaşında idam cezasına çarptırıldı

SONRA NE Mİ OLDU?

42 yaşında Türkiye Cumhuriyeti Cumhurbaşkanı oldu!

Okuduğunuz öykü efsanevi lider Mustafa Kemal ATATÜRK'E aittir.

BİR BARDAK SÜT

Hamit, yoksul bir ailenin çocuğuydu ve okul giderlerini karşılamak için kapı kapı dolaşarak eşyalar satıyordu.

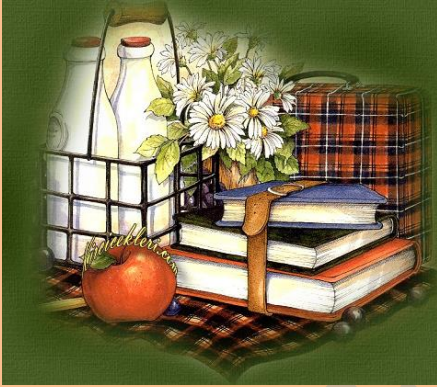
O gün, hiçbir şey satamamıştı ve karnı da çok açtı. Bundan sonra çalacağı ilk kapıdan yiyecek bir şeyler istemeye karar verdi. Kapıyı açan sevimli genç bayanı görünce utandı. Yiyecek bir şeyler yerine

- "Affedersiniz, bir bardak su rica edebilir miyim?" diyebildi yalnızca.

Genç bayan, çocuğun aç olabileceğini düşünerek kocaman bir bardak süt getirdi ona. Çocuk, sütü yavaş yavaş içine sindirerek içtikten sonra

- "Çok teşekkür ederim, borcum ne kadar?" diye sordu genç bayana.

Genç bayan, "Borcunuz yok" diyerek, yüzünde sıcak bir gülümsemeyle devam etti;

- "**Annem, gösterdiğimiz şefkat ve nezaket karşılığı olarak asla bir bedel ödenmesini beklememizi öğretti bize**" dedi.

Çocuk "O halde çok teşekkürler, yürekten teşekkür ederim size" dedi.

Hamit, evin önünden ayrıldığı zaman kendisini yalnızca bedensel olarak değil, ruhsal olarak da güçlü hissediyordu.

Yıllar sonra genç bayan çok ender rastlanan bir hastalığa yakalanmıştı. Yöredeki doktorlar iz kalınca, hastalığı ile ilgili araştırmalar yapılması için onu büyük kente gönderdiler.

Dr. Hamit, konsültasyon yapması için çağrıldığı hastanın hangi kasabadan geldiğini duyunca heyecanlandı. Artık genç olmasa da yıllar önce kendisine sevgiyle yaklaşan bayanı ilk gördüğü anda tanıdı ve onun yaşamını kurtarmak için elinden geleni yaptı.

Uzun süren tedaviden sonra bayan sağlığına kavuştu. Dr. Hamit, denetlemesi için önüne getirilen faturaya şöyle bir baktı ve üstüne bir şeyler yazarak zarfın içine koydu ve hasta bayanın odasına gönderdi.

Kadın elleri titreyerek aldı zarfı eline. Açmaya korkuyordu...

Hastane faturasını asla ödeyemeyeceğini ve geri kalan yaşamı boyunca bu faturayı ödemek için çalışacağını biliyordu.

Sonunda zarfı açtı ve faturaya iliştilmiş bir not dikkatini çekti. Kâğıtta şunlar yazılıydı:

- "**Hastane giderlerinin tamamı bir bardak süt karşılığı ödenmiştir.**"

ÇOK ÖZEL BİR HİKÂYE (Mor Menekşe)

Kendini bildi bileli mor menekşeyi çok severdi. Çocukluğunun geçtiği iki katlı evin bahçesinde bahar geldiğinde mor mor açar, mis gibi kokarlardı. Annesi mor menekşeleri hep duvar kenarına dikerdi.

Gölgeyi sever menekşeler derdi. Oysa öğretmeni bitkilerin güneş ışınları ile fotosentez yaptığını anlatmıştı onlara. Bitkiler güneş ışığına muhtaçtı. Mor menekşeler ne tuhaf bitkilerdi, her bitki güneşi severken, onlar neden gölgeyi tercih ediyorlar diye düşündü durdu Hande...

Küçük, ufacık aklı ile aslında menekşelerin diğer çiçeklerden farklı olduğunu keşfetmişti, işte belki de menekşeler bu yüzden bu kadar güzeldi. Herkesten farklı olursan, bu hayatta değerli olursun yargısına varmıştı. Daha o yıllarda farklı olmak için uğraş vermeye başladı. İlk olarak, okulda kimsenin yanına oturmak istemediği Hacer'in yanına oturmak istiyorum öğretmenin diyerek başladı farklılıklarla süren hayatı. Hacer bile şaşırılmış şaşkın şaşkın bakıyordu onun yüzüne. Hacer çok dağınık, biraz anlama zorlukları olan problemlili bir ailenin kızı idi. Hande ise mühendis Kamil Beyin biricik kızı. Öğretmen pek oturtmak istemedi önce Hacer'in yanına Hande'yi. Daha sonra bir tatsızlık çıkmasın diye öğretmen Hande'nin annesini çağırdı.

Annesi eve geldiklerinde Hande'ye sordu :

- Neden yavrum Hacer in yanına oturmak istiyorsun?

Hande cevap verdi:

— Geçen baharda menekşeler ekiyorduk ya hani anne, o gün sen bana menekşeler güneşi sevmez demiştin, oysa her bitki güneşi sever. Menekşeler farklı, belki de bu yüzden bu kadar güzeller. Hacer'in yanına kimse oturmak istemiyor. Ben farklı olmak istiyorum. Belki Hacer de güzeldir, onu fark etmek istiyorum, dedi.

Annesinin ağzı açık kalmıştı. İlkokul 4. sınıf öğrencisi kızının olgunluğuna hayran kalarak

- Peki kızım kimin yanında istersen oturabilirsin, " dedi.

Pazartesi Hande Hacer'in yanında oturmaya başladı. Fakat, diğer arkadaşları bu durumu hiç sevmeyemediler. En çok alınan Doktor Cemal Beyin kızı Esin'di. Anne babaları her hafta sonu görüşüyorlar, Hande ve Esin birlikte oynuyorlardı. Nasıl olur da kendi yerine Hacer'i seçerdi.

Çok gururu kırılmıştı Esin'in. Hande ile konuşmuyordu.

Bir gün Hande ve ailesi Esinlerle dağ köylerinden birinde gerçekleştirilecek bir panayıra katılmak için sözleştiler. Hande annesinden izin alarak, köy yolunda yürümeye başladı. Hava iyice soğumuş ve ayaz iyice artmıştı, kar atıştırmaya başlamıştı. Hande karı çok seviyordu, yürüdü, yürüdü. Köye gelmişti. Bir evin önünde durdu. Evin penceresinde ki saksıya gözü ilişti. Gözlerine inanamıyordu, bunlar mor menekşelerdi. Ama kıştı ve menekşeler soğuğu hiç sevmeyezlerdi eve doğru bir adım attı. Kapıda beliren gölgeyi çok sonra fark etti bu Hacerdi.

Hande'ye gülümsüyordu.

- Hoş geldin Hande buyurmaz mısın?, dedi.

Biraz ürkek, şaşkınlıkla kapıya doğru ilerledi Hande ve içeri girdi. Oda sıcacıktı odun sobası her yeri ısıtmıştı. Menekşeler diyebildi sadece Hande...

— Bu soğukta?

Hacer gülümsedi ;

- Onlar annem için, annem onları çok sever.

Sonra yatakta yatan kadını fark etti Hande.

"Annen hasta mı?" dedi.

"Evet, 2 sene önce felç oldu ona ben bakıyorum, bizim kimsemiz yok, bir tek ineğimiz var onunla geçiniyoruz. Ama tüm işler bana baktığı için derslere çalışacak pek vaktim olmuyor, dedi Hacer utanarak. Bir de bizim köyden şehre araç yok, bu yolu her gün yürüyorum o yüzden de çok yorgun okula geliyorum dersleri anlamakta güçlük çekiyorum.

Hande'nin gözleri dolmuştu. Dışarıdan gelen ses ile kendine geldi. Annesi onu arıyordu. Çok merak etmiş olmalıydı. Dışarıya koştu ve annesine sarıldı, ağlıyordu. Bir müddet sonra anne bu Hacer diye tanıştırdı sıra arkadaşını. Hacer'in yaptığı sıcak çorbadan içtiler birlikte. Hande annesine anlattı Hacer'in hayatını, ağlayarak.

"Bir şeyler yapalım anne" dedi.

O hafta annesi ve Hande, Hacerlere gidip annesi ve Hacer'i kendi evlerine taşıdılar. Hacer artık Handeler den okula gidip geliyordu, ne dağınıktı, ne de aptal. Sınıfın en iyi öğrencisi olmuştu. Seneler geçti Hacer ve Hande bir arkadaş değil, iki kız kardeşlerdi artık. Mor menekşeler Hande'ye Hacer'i armağan etmişti. Hacer'e ise hem Hande'yi, hem hayatı.

Seneler sonra ikisi de evlendi. Hacer şimdi bir doktor. Hande'den vicdanın ne kadar önemli olduğunu öğrendi, hastalarına vicdanıyla birlikte şifa dağıtıyor. Hande ise bir öğretmen. Çocuklara farklı olan şeyleri sevmeyi de öğretiyor. Bir kızı var adı, Hacer Menekşe. Hayatta en çok sevdiği iki şeye birini daha ekledi

Hande.

LÜTFEN SEVGİNİZE ÖNYARGI KOYMAYIN.

HERŞEY SEVİNCEYE KADAR FARKLIDIR

SEVDİKTEN SONRA İSE SEVGİNİN DİLİ HEP AYNIDIR.

MADALYA

Beyşehir Haziran 1974

Bir ayağı alçıya alınan oğlunu, dikkatli bir şekilde, berber dükkânının önündeki iskemleye oturttu babası. Ayağındaki ağrıyı yüreğinde taşıyor belli etmiyordu çocuk.

Baba, oğlunun ayağını asker oyunu sırasında nasıl incittiğini, saçlarını kestiği arkadaşına anlatıyordu.

Çocuk, olsun dedi içinden, askerlerde yaralanıyor. Hatta ölüyorlardı bile gerçek savaşlarda. Ayağına bakarak, bir an kendini savaştan dönmüş, yaralı bir askermiş gibi düşündü. Gururlandı. Her zaman yaptığı gibi büyüyünce asker olma hayallerine kaptırdı kendini.

Yaşlı ve bir ayağı aksayan ayakkabı boyacısı geldi dükkâna. “Geçmiş olsun” diye seslendi çocuğa. Çocuk hayallerini bölen yaşlı boyacıya baktı. “Sağ ol Amca” dedi. Çocuğun bakışları yaşlı boyacının göğsündeki madalyaya takıldı. Özenerek baktı.

Babasının sesi duyuldu. “Hoş geldin Koreli”
“Hoş bulduk, boyanacak ayakkabı var mı Şükrü?”
“Olur mu Koreli? Ben sana hiç ayakkabı boyatır mıyım? Sen otur. Ben sana bir çay ısmarlayayım soluklan biraz.”

Yaşlı boyacı Türk Bayrağı yapıştırdığı boya sandığını özenle duvar kenarına bırakıp, çocuğun yanındaki iskemleye oturdu. Sağ göğsündeki madalyayı düzelterek.

“Ayağına ne oldu kuzu” Diye seslendi çocuğa. “Askerlik oyunu oynarken düştüm Amca. Yakandaki madalya ne madalyası?”

“Kore Savaşında ayağımdan yaralandım. Gazi oldum. Gazilik Madalyası. Bak, sende askerlik oynarken yaralanmışsın, gazi olmuşsun.”

“Evet, büyüyünce bende asker olacağım amca.”

Çocuk, yaşlı adamın ellerini gördü. Tırnaklarının içleri kahverengi ve siyah karışımı boya ile dolmuş, parmakları ayakkabı boyasıyla kirlenmişti.

Safça sordu.

“Gazi olduktan sonra ayakkabı boyacısı mı olunuyor amca.”

Yaşlı adam gülümsedi.

“Hayır kuzu. Sadece gördüğün bu ihtiyar boyacı, göğsümde gördüğün şu madalyanın sahibi Mehmetçiği kimseye muhtaç etmemek için çalışıyor. Hepsini bu.”

SEVGİNİN GÜCÜ

Bir profesör, sosyoloji sınıfındaki öğrencilerini Baltimore şehrinin kenar mahallelerine göndermiş ve o bölgede yaşayan 200 erkek çocuğunun durumlarını araştırmalarını ve her bir çocuğun geleceği hakkında bir değerlendirme yapmalarını istemişti. Öğrenciler hemen hepsi bu çocukların gelecekte hiçbir şanslarının olmadığını dile getirmişlerdi.

Bundan tam yirmi beş yıl sonra bir başka sosyoloji profesörü tesadüfen bu çalışmayı buldu ve öğrencilerinden bu projeyi sürdürmelerini ve aynı çocuklara ne olduğunu araştırmalarını istedi.

Öğrenciler, o bölgeden taşınan ya da ölen 20 çocuk dışındaki 180 çocuktan 176'sinin olağanüstü bir başarı gösterip, avukat, doktor ya da işadamı olduklarını ortaya çıkardılar.

Profesör çok etkilenmişti ve bu konuyu izlemeye karar verdi. Birer yetişkin olan o çocukların hepsi o bölgede yaşadıkları için, her biriyle buluşma şansı oldu.

"O koşullarda nasıl bu kadar başarılı oldunuz?" sorusuna verdikleri cevap hep aynıydi:

"Mahalle okulunda bir öğretmenimiz vardı. Onun sayesinde."

Profesör, bu öğretmeni çok merak etmişti. Hala hayatta olduğunu öğrendiği yaşlı öğretmenin izini bulması zor olmadı. Kendisini ziyaret etmek için evine kadar gitti. Karşısında yılların yüzüne eklediği kırışıklıklara rağmen hala dinç duran bir yaşlı kadın buldu. Merakla yaşlı kadına bu çocukları kenar mahallelerden kurtarıp, başarılı birer yetişkin olmalarını sağlamak için kullandığı sihirli formülün ne olduğunu sordu.

Yaşlı öğretmenin gözleri parladı ve dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi:

"Çok basit" dedi,

"Ben o çocukları çok sevdim."

KAVAK AĞACI İLE KABAK

Ulu bir kavak ağacının yanında bir kabak filizi boy göstermiş. Bahar ilerledikçe bitki kavak ağacına sarılarak yükselmeye başlamış. Yağmurların ve güneşin etkisiyle müthiş bir hızla büyümüş ve neredeyse kavak ağacı ile aynı boya gelmiş. Bir gün dayanamayıp sormuş kavağa:

-Sen kaç ayda bu hale geldin ağaç?

-On yılda, demiş kavak.

-On yılda mı? Diye gülmüş ve çiçeklerini sallamış kabak.

-Ben neredeyse iki ayda seninle aynı boya geldim bak!

-Doğru, demiş kavak.

Günler günleri kovalamış ve sonbaharın ilk rüzgârları başladığında kabak üşümeye sonra yapraklarını düşürmeye, soğuklar arttıkça da aşağıya doğru inmeye başlamış. Sormuş endişeyle kavağa:

-Neler oluyor bana ağaç?

-Ölüyorsun, demiş kavak.

-Niçin?

-Benim on yılda geldiğim yere, iki ayda gelmeye çalıştığın için.

Çıkarılacak Ders: Çalışmadan emek harcamadan gelinen nokta başarı sayılmaz. Kolay kazanılan, kolay kaybedilir. Her işte alın teri ve emek şarttır.

